

NOWY DZIENNIK

WYDANIE WIECZORNE

Adres redakcji i administracji: Kraków, ul. Orzeszkowej 7.
Telefon Nr. 102-79. Telefon redaktora naczelnego Nr. 136-89.
Konto czekowe P.K.O. w Krakowie 400.630.
Redaktor naczelny przyjmuje od godz. 12-ej do 1-ej w południe.

10

Wszelkie komunikaty należy nadsyłać wprost do administracji.
Rękopisów redakcja nie zwraca.
Za inseraty redakcja nie odpowiada.
Ceny ogłoszeń i prenumeraty uwidocznione na ostatniej stronie.

Pierwszy występ rządu Chamberlaina w parlamencie może przynieść -- votum nieufności!

(Specjalna służba informacyjna „N. Dziennika“)

London, 29. 5. (C) Cała prasa angielska życzliwie wita nowy gabinet, podkreślając, że rząd Chamberlaina oznacza utrzymanie ciągłości dotychczasowej polityki. Osoba nowego premiera jest przedmiotem przychylnych komentarzy. Podkreślane są zalety jego charakteru, a mianowicie wielka uczciwość, powaga, cywilna odwaga, zdolności organizacyjne i dokładność. O ile Baldwin kierował się często intuicją i był typem artystycznego improwizatora, o tyle Chamberlain jest dokładny, dokładnie opracowuje szczegóły i opiera swoje decyzje na drobiazgowych obliczeniach.

Obecny premier w chwilach wolnych uprawia z zamiłowaniem rybołówstwo i bada życie ptaków. Chamberlain jest mówcą suchym i

sprawia raczej wrażenie businessman'a, aniżeli męża stanu.

Jest rzeczą zresztą znamionną, iż gabinet brytyjski odmładza się. Przeciętny wiek gabinetu narodowego Mac Donalda w r. 1931 wynosił 57 lat i 2 miesiące. Ostatni gabinet Baldwinina wykazywał 54 lata i 8 miesięcy jako przeciętny wiek ministra. W obecnym gabinecie Chamberlaina przeciętna wynosi 51 lat i 7 miesięcy.

Gabinet Chamberlaina stanie w poniedziałek przed Izłą gmin w obliczu trudności, wynikających z zaproponowanej przez Chamberlaina jeszcze jako kanclerza skarbu daniny na rzecz obrony narodowej, której to daninie City się sprzeciwia, domagając się bardzo daleko idą-

cych zmian w obecnym projekcie. W poniedziałek rozpocznie się drugie czytanie projektu. Z ramienia rządu wystąpi w obronie daniny nowy kanclerz skarbu sir John Simon. Część konserwatystów zgłosiła nawet wniosek o odrzucenie tej daniny. Gdyby istotnie parlament wniosek ten przyjął i daninę odrzucił, to równałoby się to votum nieufności wobec nowego rządu, któryby się wówczas musiał podać do dymisji.

Jednak, wedle powszechnych przewidywań, wniosek kilku konserwatystów, którzy żądają odrzucenia daniny, na pewno nie uzyska większości tak, że żadne poważniejsze konsekwencje z tej sprawy dla rządu nie wynikną.

Nikczemna prowokacja w Łodzi Falszywe oskarżenie Żydów o zniesławienie procesji

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa, 29. 5. (A) Dopiero dzisiaj nadeszła z Łodzi wiadomość, iż w dzień Bożego Ciała omal nie doszło tam do poważnej prowokacji antyżydowskiej, która mogła pociągnąć za sobą nieobliczalne następstwa. Gdy procesja Bożego Ciała przechodziła przez ulicę Ogrodową, nagle z okna na strychu domu Nr 42 spadła flaszka, która ugodziła w głowę jedną z uczestniczek procesji. Wnet rozległy się okrzyki „Żydzi! Żydzi!“ i tłum rzucił się w kierunku bramy, chcąc znaleźć winowajcę. Równocześnie jednak grupka z tłumu puściła się w kierunku przyległych ulic, w poszukiwaniu przechodniów żydowskich. Zdawało się, że dojdzie do ekscesów, ale na szczęście robotnik polski Zbigniew Zegler, Ogrodowa 25, począł głośno wołać,

IZ WIDZIAŁ, JAK FLASZKĘ RZUCIŁA

Z OKNA CHRZEŚCIJANKA.

Ten sam robotnik z kilku kolegami odszukał okno, z którego flaszka została wyrzucona. **STWIERDZONO NA MIEJSCU, ZE**

**UCZYNIŁA TO MIESZKANKA TEGO
DOMU MARIANNA KLUSZYŃSKA.**

Na miejsce przybyła policja, która aresztowała Kluszyńską. Osadzono ją we więzieniu.

Wybitni działacze polscy wystąpią przeciw zajściom w Brześciu

(Telefonem od naszego korespondenta)

Warszawa, 29. 5. (A) Warszawski komitet „Bundu“ przystąpił do zorganizowania referatu kolektywnego pod nazwą „Protestujemy przeciwko Brześciowi“. Na referat ten uzyskano zezwolenie komisariatu rządu i ma on odbyć się w najbliższy wtorek. Jako

mówcy wystąpią adw. Leon Berenson, znany przywódca PPS Kazimierz Czapiński, po wieściopisarka Stefania Sempołowska, prof. Zygmunt Szymanowski oraz znana literatka Wanda Wasilewska.

Groźba nieurodzaju na skutek posuchy

(Telefonem od naszego korespondenta)

Warszawa, 29. 5. (A) Stan zasiewów zbóż przedstawia się według sprawozdania Głównego Urzędu Statystycznego znacznie gorzej, aniżeli w roku ubiegłym. Po dokładnych obliczeniach okazało się, że bardzo wielkie obszary zaoranych zasiewów zniszczone zostały

przez mrozy. Jednocześnie zasiewom daje się we znaki trwająca od dłuższego czasu posucha. Jeżeli w ciągu najbliższych paru dni ilość opadów się nie zwiększy, grozi poważny nieurodzaj, zwłaszcza na ziemiach lżejszych i piaszczystych. W sferach rolniczych przewidują, iż

możliwości eksportu zbóż z nowych zbiorów będą bardzo nikłe i w związku z tym będzie koniecznym utrzymanie nadal zakazu wywozu zbóż, zwłaszcza chlebowych.

ZEZNANIA ŚWIADKÓW ALIBISTÓW

Dziewiąty dzień procesu o napad na Myślenice

KRAKÓW, 29 maja.

Dzisiejszy dzień procesu myślenickiego był najmniej ciekawy w dotychczasowym przewodzie sądowym. Trwał też rekordowo krótko, bo — łącznie z półgodziwną przerwą — zaledwie dwie godziny. Całą rozprawę dzisiejszą wypełniły zeznania świadków — alibistów, wezwanych przez sąd na wniosek obrony. Jak to zwykle z takimi świadkami bywa, część z nich nie wiedziała nic o sprawie, część zeznawała na okoliczności zgoła obojętne, a tylko paru, przeważnie członkowie rodzin osk., świadczyła dla tych oskarżonych alibi, przy czym charakterystyczną było rzeczą, że zeznające kobiety w sposób bardziej stanowczy, aniżeli mężczyźni stwierdzały, że widziały odnośnego oskarżonego właśnie w dniu 23 czerwca, kiedy to rozgrywały się wypadki myślenickie, nie umiając tylko wytłumaczyć, dlaczego ten dzień szczególnie utkwił w ich pamięci. Widać, kobiety wiejskie mają więcej do czynienia z kalendarzem, aniżeli mężczyźni.

Odosobnione już dzisiaj „wypadki“ adw. Kuśnierza w formie pytań z cyklu „Ni przypiął ni przylatał“ (np. o uboju rytualnym!) podzieliły los swych poprzedników, przy czym przewodniczący w stanowczych słowach zaapelował do obrońcy tego, by nie powracał ustawicznie do uchylonych już poprzednio pytań.

Kilku świadków-alibistów, którzy opuszczając salę podnosili rękę do hitlerowskiego pozdrowienia, mówiąc przy tym „czołem“ — zostało przez przewodniczącego pouczone, że na sali sądowej takie pozdrowienie jest niedopuszczalne. Wartościowo pouczyć o tym również oskarżonych i obrońców...

Cały szereg z tej grupy świadków uczestniczył w zbiórce w Chorowicach, a także w marszu na Myślenice. W związku z tym przewodniczący pouczył ich, że mogą nie odpowiadać na pytania, które mogłyby narazić ich na konsekwencje karne. Są to częściowo „maruderzy“, którzy podczas marszu wycofali się i uciekli do swych domów. Do sprawy zeznania ich nie wnoszą nic nowego.

Jednego z tych świadków zapytuje obr. Gajewicz, czy nie było mu wstyd i „markotno“, że wycofał się z wyprawy. Pytanie to przewodniczący uchyla.

Jeden z wezwanych na dzisiejszą rozprawę świadków-alibistów Stefan Syrek nie stawiał się w poczekalni świadków — z tej prostej przyczyny, że jest on identyczny z — oskarżonym Syrkiem, którego obrona podała na świadka.

Serię świadków-alibistów rozpoczyna Feliks Salawa, przebywający w więzieniu. Ma on dać alibi osk. Romkowi, który rzekomo miał przebywać krytycznej nocy u świadka Salawie nic jednak o tej wizycie nie wiadomo. Usilne zabiegi obrońców na nic się nie przydają. Świadek ten o niczym nie wie.

„Żydzi przewrócili stragan“...

W końcu jednemu z obrońców udaje się wydostać od Salawy „rewelację“, że na jakiś czas przed zajściami, Żydzi przewrócili stragan Romka z ubraniami na rynku myślenickim. Żadnego z tych Żydów „straganoburców“ nie przytrzymało.

A szkoda — surowa kara z pewnością by ich nie minęła...

Rozwiana legenda

Głośna na początku rozprawy wersja o „marszu 40 komunistów“ na plebanie i kościół w Skotnikach znajduje swoje echo w zeznaniach świadka alibisty Stanisława Weisły. Pochodzi on ze Skotnik, wsi podkrakowskiej. Pewnej nocy widział on dwie grupy młodych chłopaków żydowskich, którzy przemaszzerowali przez wieś w godzinach wieczornych. Po pół godzinie te same dwie grupy wracały.

Obronca: Co mówili? — Dobry wieczór. — Czy wygrażali się? — Nie słyszałem. Sły-

szalem tylko, że między sobą mówili — A czy po tym marszu mówiono na wsi, że trzeba się organizować przeciw komunizmowi? — Nie słyszałem.

W ten sposób rozwiała się legenda o „marszu na kościół“...

„Męczennik idei“

Z zeznań świadków Jana Papieża i Michała Pobożniaka wynika, że jeden z oskarżonych, Andrzej Płonka, został zwolniony z pracy w Radziszowie przy budowie Domu dziecka za przynależność do Stronnictwa Narodowego. Polecenie zwolnienia tego oskarżonego z pracy miał dać podmajorstrzemu Sobesćcie — starosta krakowski. Tenże starosta bawiąc na budowie, na uroczystości „Wiechy“ zaintonował „Pierwszą Brygadę“ i najgłośniej śpiewał. Gdy robotnicy zaśpiewali następnie „Nie rzucim ziemi“, p. starosta nie brał udziału w śpiewie, czemu świadek się dziwił.

Ciekawą jest rzeczą, że obrona zręka się przesłuchania świadka Sobesćty, który nie stawiał się na dzisiejszą rozprawę.

Wysiadł, ale w Myślenicach...

Świadek Alfons Pstus ze Skotnik wioził kilku oskarżonych na zbiórkę do Chorowic, a następnie przewoził prowianty do Myślenic. O jednym z oskarżonych, który jechał z nim razem na wozie zeznaje, że wysiadł on z wozu przed Myślenicami. Na to wstaje oskarżony Knotek, mówiąc: Ja także wysiadłem z wozu.

Świadek Pstus: Tak, ale w Myślenicach. (Wesołość)

Wigilia św. Jana

Cała seria świadków powołana została dla wykazania alibi Antoniego Piszczaka. Stefan Pałka twierdzi, że w wigilię św. Jana (tj. 23 czerwca) osk. Piszczek przybył do niego o godz. 11 w nocy i przebywał kilka godzin. W toku pytań przewodniczącego świadek ten orientując się, że zajścia były w nocy z 22 na 23 stwierdza, że Piszczek odszedł od niego w wigilię św. Jana tj. 23 nad ranem.

Maria Piskorz widziała Piszczaka dnia 23 rano, gdy wychodził ze swego domu. Obsta je stanowczo, że było to 23 czerwca, aczkolwiek nie umie wyjaśnić, co Piszczek robił 18

wzgl. 27 czerwca i czy go wtedy nie widziała Pamięta tylko, że widziała go 23 czerwca.

Kiedy jechał po węgle?

Franciszek Piszczek jechał razem z oskarżonym Antonim Piszczkiem po węgle do Swoszowic, któregoś dnia w czerwcu około godz. 8 rano. Dokładnie nie pamięta, jaki to był dzień.

Uboj rytualny

Obr. Kuśnierz: Czy świadek wie, jakie straty ponosi rolnictwo z powodu uboju rytualnego?

Przew.: Uchylam to pytanie.

Obr. Kuśnierz: Czy świadek wie, w których rełkach znajduje się pośrednictwo handlowe?

Przew.: Uchylam to pytanie i proszę pana obrońcę o niezadawanie pytań poprzednio uchylonych.

Również świadek Henryk Wydrych właściciel składu węgla w Swoszowicach nie wie dokładnie, którego dnia Piszczek nabył u niego węgla. Interesów gotówkowych nie ksiązkuje, wobec czego daty tej nie może dokładnie podać, wie tylko, że zaraz potem był w zajścia myślenickie.

Obr. Stuhr idąc za przykładem obr. Kuśnierza zapytuje świadka, czy ma do zwalczania silną konkurencję żydowską.

Przew. uchyla to pytanie.

Świadek Julia Gruszka zeznaje, że Piszczek w dniu 23 czerwca miał zwieźć jej siano jednak nie zwiózł, gdyż pojechał do Swoszowic po węgiel. Wie z pewnością, że było to 23, bo dzień był pogodny, a nadto było to „w te rozmachy“, gdyż widziała policję.

Po podobnych zeznaniach matki i brata osk. Pobożniaka którzy twierdzą, że krytycznej nocy Pobożniak był w domu, zeznaje Zygmunt Kłysz, alibista osk. Płonki. Był on z nim razem dnia 23 czerwca o godz. 7.30 rano. Na pytanie skąd wie, że było to właśnie tego dnia odpowiada, że wtedy zamykali członków Stronnictwa Narodowego. Alibi osk. Płoncy wystawia również ostatni świadek dzisiejszy Marian Żmuda.

Rozprawę po godzinie 11.30 przerwano do poniedziałku, w którym to dniu zeznawać ma — jak słychać — inż. Doboszyński.

Nieznany nikomu pisarz rumuński wytacza proces T. Mannowi o -- plagiat

Intryga hitlerowców przeciwko Tomaszowi Mannowi

Bukareszt 29. 5. (C) Publicysta rumuński Aureli Pacurariu z Banatu zażądał w sądzie w Timiszoara znakomitego pisarza niemieckiego Tomasza Manna, któremu zarzuca plagiat, twierdząc, że Tomasz Mann opracował swoją powieść biblijną „Młody Józef“ na podstawie powieści Pacurario pt. „Faraon Alma“. Skarżący domaga się odszkodowania w wysokości 38 milionów lei.

Tomasz Mann za pośrednictwem konsula rumuńskiego w Zurychu polecił adwokatowi w Timiszoara, aby zajął się obroną je-

go interesów. Adwokat ten, nazwiskiem Kende, sprzeciwił się temu poleceniu, wskazując na to, że T. Mann jest obecnie w tak niekorzystnych warunkach materialnych, że nie może sprostać wymaganiom skarżącego i obrony. Następnie zaznaczył adwokat że w tej sprawie nie jest kompetentny sąd rumuński. Prócz tego adwokat zaznacza że chodzić tu może tylko o podobieństwo motywu, autor bowiem nie mógł przypuszczać, pisząc swoje dzieło, że istniała już powieść, której autor również zaczerpnął motywy z historii biblijnej o Józefie.

W rumuńskich kołach literackich sprawa ta budzi wielkie zainteresowanie, tym bardziej że uważa się ją za inscenizację nazistów niemieckich skierowaną przeciwko sławnemu pisarzowi niemieckiemu — emigrantowi i wrogowi reżimu narodowo-socjalistycznego.

Proces odroczony został na dzień 29 września, ponieważ Sąd ma przesłuchać kilku świadków, których zeznania mają mieć podobno duże znaczenie dla sprawy.

Wypadek motocyklowy

Warszawa 29. 5. (A) Na odcinku szosy Dęblin—Kozienice pod wsią Nowy Bękówiec motocykl prowadzony przez kapitana Macka wywrócił się dziś z rana na skutek najechania na rozkopany odcinek szosy. Jazdca na tylnym siodełku urzędnik kol. w Radomiu Stefan Biliński odniósł ciężkie obrażenia głowy. Kpt. Mack jest także ciężko ranny. Obu odwieziono do szpitala w Radomiu.

BERNARD SINGER (Regnis)

WESOŁA OŚ

Poszedł Marek na Jarmarek
Kupił sobie oś
Postawił ją przy stodole
Ukradł mu ją ktoś
A sąsiedzi się zwiedzili
Uradzili coś
Idźże Marek na jarmarek
Kup se nową oś

Tydzień polityki zagranicznej w Polsce rozpoczął się wesoło i pogodnie. Do Warszawy przybył wojewoda Michał, by zaprosić Prezydenta Rzeczypospolitej do Rumunii. Republiki okrzepłe przyjmują z uśmiechem monarchów. Nie obawiają się wzmocnienia kierunku rojalistycznego. Konstytucja kwiećniowa wzmacnia się. Utrwala się demokracja w kraju, poczucie równości i sprawiedliwości. Niema obawy, że tryumfować będzie totalizm lub wodzostwo. Tak zapewnia gen. Galica, a naczelnny komendant płk. Koc zaprzecza nawet pogłoskom o opieraniu się na wzorach obcych.

Wódz endecji b. sen. Głabiński oświadczył w sądzie łuckim, że stronnictwo jego uznaje konstytucję kwietniową. Nic dziwnego, że republika przyjmuje serdecznie syna monarchy, tembardziej że pociągnie to za sobą rewizyty, wzmocnienie stosunków polsko-rumuńskich, dalszą akcją do kuszenia Rumunii, by pozostała wierną jedynie Polsce, a nie innym przyjacielom.

Były więc zabawy, przyjęcia, wręczenia odznak. Dla wzmocnienia nastroju wesołego „Dziennik Narodowy” zarzucił „ABC”, że popiera rząd frontu ludowego w Hiszpanii, że zwalcza rząd narodowy. Gdyby to wszystko miało być na serio nie w słońcu i pogodzie mielibyśmy rewizję w „ABC”, zawieszę

nie pisma.

Ustaliła się bowiem zasada, że wolno w Polsce popierać rząd gen. Franco, a nagłówki o zwycięstwie lub akcji wojsk rządowych nie zawsze są tolerowane przez czynniki prasowe.

Był to jednak tydzień przebaczenia i wyrozu miałości. Ku zdziwieniu czytelników „Czas” załączył ilustrowany dodatek, poświęcony Czechosłowacji. Przecierano oczy ze zdumienia. Organ profesorów Dąbrowskiego i Zdziechowskiego, zawziętych madziarofilów, drukujący stale korespondencje nie miłe dla Pragi przeistoczył się nagle w rzecznika Czechosłowacji. Sprawiała to niewysłowiona dobroć ludzka w dni słoneczne, a może wskazania min. Becka, a więc „realite de Czas”. Kto wie, czy z biegiem „Czasu” pamiętniki Benesa, które ani rusz nie mogą się ukazać w Polsce zostaną dodane, jako premium bezpłatne i będzie można przeczytać wreszcie tajemniczą przedmowę Prezydenta Czechosłowacji do polskiego wydania.

Wesoło było również w Genewie. Słońce świeciło, panował nastrój zgodny i pogodny. Dbał o to przedstawiciel Polski delegat Komarnicki. Chciał przepędzić natrętne muchy które przeszkadzają w obradach. Nie chciał dopuścić by u drzwi pięknego pałacu, w czasie pogodnych obrad zjawiał się „rozebrany” żebrak, błagający o wejście do wnętrza. Była to więc walka z nudyzmem.

Należy przyjąć do wiadomości fakty dokonane. Obowiązuje realite de chause. Niema już niepodległości Abisynii, czemu więc bawić się w sentymenty, powtarzać głupie

kawały sułtana tureckiego gdy na dworze jego podczas ceremonii dyplomatycznych stało pytanie, gdzie jest poseł Lechistanu. Następowala wówczas naiwna odpowiedź: nie mógł przybyć z powodu wielkich przeszkód.

Żałować przeto należy, że przedstawiciel Meksyku zabrał głos i sparaliżował inicjatywę Polski. Wszyscy zgodziliby się cichaczem na wyrzucenie natręta. Wszyscy wraz z Maksymem Maksymowiczem Litwinowem który tak wymownie milczał.

Nie można przeto zrozumieć, dlaczego lewicowa prasa francuska wyraża oburzenie, widzi w tym zmianę orientacji.

Nikomiu nie wpadnie na myśl że działo się to za cenę podpisania umowy turystycznej z Włochami. Nie trzeba było przecież namawiać Włochów by zgodzili się na wywóz pieniędzy do ich kraju.

Nikt nie przypuszcza że działo się to za cenę ewentualnego dopuszczenia Polski do nowego paktu zachodniego, który z kwadratu ma się przeistoczyć w pięciokąt. Duce przyrzeka, kusi zaprasza do siebie min. Becka, zapowiada dopuszczenie do paktu za drobną cenę, kupienia osi.

Kupić oś, pochwalić akt dokonany, uznać rozbiór Abisynii za cenę chimerycznej piątki która ma być zrównoważona szeregiem paktów w środkowej i wschodniej Europie, należy do transakcji tak szczęśliwych, jak niegdys pożyczka Gdynia - Katowice, która uorywała się z powodu zmiany osi: To też w końcu tygodnia warto zanucić przed Wierzbową pieśń o Marku na jarmarku: kup se nową oś.

Zmarł najzacieklejszy wróg starej monarchii austriackiej

Dr. Kramarz --- pierwszy premier Czechosłowacji

Jak już donieśliśmy zmarł w Pradze po długiej i ciężkiej chorobie (zapalenie płuc) wybitny polityk czechosłowacki, pierwszy premier Czechosłowacki, przywódca narodowych demokratów, Dr Karol Kramarz.

Dr Karol Kramarz urodził się dnia 27 grudnia 1860 w Wysokiem nad Jizerą jako syn zamożnej rodziny budowniczej. Otrzymał staranne wykształcenie. Studiował nie tylko w Pradze, gdzie promowany był na doktora praw, ale także na uniwersytetach w Strassburgu i Berlinie oraz na Ecole des sciences politiques w Paryżu. Podczas studiów pilnie przygotowywał się do późniejszej swej działalności politycznej, którą rozpoczął w roku 1880, w grupie „realistów”, z profesorem Masarykiem i prof. dr Keizlem. Był też współzałożycielem tygodnika „Czas”. Już wówczas żywo interesował się zagadnieniami międzynarodowymi, często wyjeżdżał za granicę i w roku 1890 po raz pierwszy odwiedził Rosję, gdzie ożenił się z N. Chljudową. W roku 1891 wstąpił do narodowej partii wolnomyślniej, a w sierpniu tegoż roku wybrany został posłem do rady państwa w Wiedniu, później zaś posłem do krajowego sejmiku królestwa czeskiego. Od roku 1891 pozostał posłem z krótką przerwą podczas wojny aż do końca życia. W życiu parlamentarnym brał przeto udział przez 46 lat.

W parlamencie austriackim był dr K. Kramarz energicznym obrońcą praw narodu czeskiego. On też wielkiej mierze przyczynił się do wprowadzenia powszechnego prawa wyborczego w Austrii w roku 1907. Drowni Kramarzowi udało się w Wiedniu wymóc znaczne ustępstwa w polityce językowej, pod jego naporem umożliwiono Czechom dostęp do urzędów, otwarto szereg czeskich szkół średnich, założono nową politechnikę czeską w Bernie itp. Treścią jego przedwojennej walki politycznej było przygotowanie narodu czechosłowackiego do samodzielności.

Gdy wybuchła wojna światowa w roku 1914, Dr Kramarz rozszedł się z Austrią na zawsze. W artykule opublikowanym w swych „Narodnich Listach” dnia 4 sierpnia 1914 nazwał światowy konflikt zbrojny „wojną światem germańskim z słowiańskim” i nazaczył, gdzie jest miejsce narodu czeskiego: „Państwa europejskie złożyły rachunki swej polityki i tyle powiemy sobie, że po zakończeniu strasznej wojny nie poznamy mapy Europy. O przyszłość naszego narodu się nie boimy”.

Podczas wojny dr Kramarz wziął czynny udział w akcji tajnej organizacji czeskiej „Maffii”, która już od roku 1914 nawiązała kontakt z państwami koalicji, głównie z Rosją, i na początku marca 1915 udało mu się wręczyć rządowi koalicji pierwsze memorandum, zawierające żądania czeskie.

Władze austro-węgierskie czuły, że działalność Kramarza staje się dla Austro-Węgier coraz to bardziej niebezpieczną i dnia 28 maja 1915 aresztowały go i oskarżyły wraz z drem Alojzem Rasziem, późniejszym pierwszym ministrem skarbu czechosłowackim, o zdradę stanu. Wszczęty zos-

25-lecie śmierci Strindberga

W ostatnich dniach Szwecja obchodziła 25-tą rocznicę śmierci największego swego dramaturga Augusta Strindberga. W związku z tym zorganizowano w Sztokholmie w Królewskim Teatrze Dramatycznym uroczyste przedstawienie oraz otwarto w Muzeum Nordyckim pokój, który jest dokładną kopią gabinetu pracy wielkiego dramaturga. W gabinecie tym znajdują się autentyczne meble i przedmioty należące niegdyś do Strindberga, — Teatr stockholmski wystawił sztukę „Damaszek” na której obecna była rodzina dramaturga szwedzkiego. Ponadto radio w Sztokholmie nadało audycję poświęconą Strindbergowi, oraz transmitowało jeden z jego dramatów. Poza tym nad grobem wielkiego pisarza wygłoszono szereg przemówień i złożono liczne wieńce.

tał proces i dnia 5 czerwca 1916 Dr Kramarz skazany został na karę śmierci. Dr Kramarz przeżył przeszło pół roku w więzieniu, oczekując wykonania wyroku. Jednak dnia 5 stycznia 1917, gdy Austro-Węgry już się poważnie chwiały w swych podstawach, cesarz Karol zmienił wyrok śmierci na karę 20 lat ciężkiego więzienia. Dopiero później, pod naciskiem szybko zbliżających się wypadków, dnia 7 lipca 1917 cesarz Karol ogłosił dla niego amnestię. Dr Kramarz wrócił z więzienia do swego kraju i nie ustał w organizacji powstania, a kiedy przed ogłoszeniem niepodległości czechosłowackiej utworzony został w Pradze Komitet Narodowy, dr Kramarz stanął na jego czele. Komitet Narodowy stał się najwyższą organizacją walki wyzwoleniczej i pracował równoległe z powstaniem wojskowym i politycznym za granicą.

Dnia 5 października 1918 dr Kramarz wyjechał do Genewy, aby tam porozumieć się co do wspólnego postępowania z kierownikami zagranicznej akcji wyzwoleniczej, prof. T. G. Masarykiem i dr Beneszem. Tymczasem dnia 28 października proklamowano w Pradze niepodległość Czechosłowacji. Dr Kramarz powołany został na szefa pierwszego rządu republiki czechosłowackiej, której prezydentem wybrany został T. G. Masaryk, W roku 1919, gdy w Czechosłowacji przeprowadzone zostały wybory gminne, partia Kramarza znalazła się w mniejszości, wobec czego ustąpił on z zajmowanego stanowiska premiera.

Od tego czasu brał udział w życiu politycznym jako przywódca partii narodowo - demokratycznej i jako poseł tej partii.

Działalnością polityczną zajmował się dr Kramarz aż do ostatniej chwili. Żywo interesował się polityką wewnętrzną i zagraniczną państwa. Na te tematy zamieszczał periodycznie swe artykuły w głównym oryanie swej partii „Narodnich Listach”.

Człowiek, który zmienił króla w Anglii

Stanley Baldwin, ustępujący premier Wielkiej Brytanii

(J) Z politycznej areny W. Brytanii i całego zresztą świata, — gdyż zbyt wiele więzów łączy interesy brytyjskie z zagadnieniami międzynarodowymi — schodzi człowiek, który śmiało może o sobie powiedzieć że... nigdy nie szukał władzy, że to raczej ona sama przyszła do niego.

o sobie powiedzieć że... nigdy nie szukał władzy, przyszedł Stanley Baldwin niezupełnie z własnej woli i przy tym dość późno, bo po pięćdziesiątce. Dla polityki musiał też porzucić stanowisko naczelnego dyrektora zarządu jednego z największych metalurgicznych zakładów W. Brytanii („Baldwin Limited“), wyspecjalizowanego w budowie lokomotyw, a założonego jeszcze przez jego dziada. Wycofanie się przyszłego premiera z wielkiego przemysłu odbiło się nawet dość niekorzystnie na interesach firmy. Nie można więc podejrzewać, by do polityki, jak się to niekiedy zdarza, Baldwin pchały względy materialne. Nie grała również roli ambicja odegrania roli politycznej — tej nie miał Baldwin nigdy. Nigdy, to znaczy, aż do początku roku 1937, kiedy odegrał tak decydującą rolę w zrzeczeniu się tronu przez Edwarda VIII, dzisiejszego księcia Windsoru.

Ten właśnie bieg wydarzeń i przyczyny zdawna już zapowiadane ustąpienia Baldwina ze stanowiska premiera i czynnej polityki, warto w skrócie zaprezentować naszym czytelnikom.

Jako najstarszy syn „firmy“, Stanley Baldwin był przeznaczony zawczasu do roli wielkiego przemysłowca. To też otrzymuje on wszechstronne wykształcenie. Studiuje w Harrow, później w Cambridge, gdzie szczególnie pasjonują go klasycy. W najbliższym jego otoczeniu znajdują się w ciągu wielu lat nie tylko przedstawiciele przemysłu i finansjery brytyjskiej, lecz również Kipling i Burne Jones, znakomity malarz. Z jednym i drugim łączyły go ponadto więzy pokrewieństwa.

Powodując się raczej tradycją, aniżeli upodobaniem do publicznej działalności, Baldwin wystawia z ramienia partii konserwatystów swą kandydaturę do Izby Gmin w 1906 roku. Debiut był niezbyt pomyślny, gdyż wybory nie dały mu mandatu. Dopiero po dwóch latach zostaje wybrany w swoim „familijskim“ okręgu na miejsce opróżnione po swym zmarłym ojcu, który od wielu lat był w Izbie Gmin, choć nigdy żadnej roli politycznej nie odgrywał. Znosiło się na to, że syn wkroczy w ślady ojca: a więc będzie pilnie uczył się na sesji, zawsze w przepisowym cylindrze, będzie głosował, jak każda partia, ale nie będzie sięgał po laury krasomówcze.

„Demostenesem“ — jak sam o sobie mówił — nie byłem i nie będę“.

Tak też było do roku 1916. Ministrem skarbu był wtedy Bonar Law, który mianuje Baldwina swym sekretarzem.

Kariera polityczna zaczęła rozwijać się niespodziewanie szybko. Wpłynęły na to niektóre zgoda nieoczekiwane okoliczności, zwłaszcza rozpadnięcie się trwającej od czasów wojny koalicji konserwatystów z liberałami. To, co było koniecznością lat wojennych stało się ciężarem dla czasów pokojowych. Dyktatura Lloyd Georga zaczęła być coraz bardziej uciążliwa. W partii liberałów nastąpił również rozłam i Asquith otwarcie zerwał z „koalicjonistami“, a wreszcie, kiedy w październiku 1922 roku, w Carlton klubie odbyło się zebranie parlamentarnej frakcji konserwatystów i niektórzy, jak Austin Chamberlain, gorąco popierali dalsze utrzymywanie sojuszu z liberałami, wystąpił Baldwin, ówczesny minister handlu w gabinecie Lloyd Georga, i dowiódł swym partyjnym towarzyszom, że... koalicja z liberałami działa demoralizująco na żywotność konserwatystów. W interesie partii leży zerwanie. Mowa wywołała wielkie wrażenie. Lojalność wobec partii wzięła górę nad lojalnością wobec gabinetu, którego był członkiem. Większość zebranych opowiedziała się za wnioskiem Baldwina.

„Zwycięstwo w Carlton Clubie“ otworzyło mu drogę do dalszej kariery. Bonar Law tworzy po dymisji Lloyd Georga gabinet, w którym ministrem skarbu zostaje Baldwin. Ale to było dopiero preludium do dalszych wydarzeń. Premier ciężko zapada na zdrowiu. Wysuwa się konieczność obrania przywódcę konserwatystów. Kandydatów, godnych zajęcia tego stanowiska, odgrywającego potężną rolę w politycznym życiu W. Brytanii, było kilku, przy tym nie byle jakich: Balfour, Austin Chamberlain, Curzon. Ale Balfour był już stary, Chamberlain zbyt ostentacyjnie opowiadał się za sojuszem z liberałami, a Curzon przerażał wszystkich swą nerwowością. Leader partii powinien być umieć łagodzić konflikty wewnętrzne, a jako przyszły szef rządu musiał umieć zażegnawać je również w łonie gabinetu. Kiedy więc nastąpiła dymisja Bonar Lawa, nadszedł czas i na Baldwina. Curzon był nawet wezwany do pałacu królewskiego, jednak wkrótce odwołano zaproszenie i wezwano Baldwina. Podobno lord Curzon dostał prawdziwej hysterii z powodu takiego despektu. Szefem rządu, a wkrótce i szefem partii został Baldwin.

Pierwsze premierostwo (1922—24) nie było ani długotrwałe, ani efektowne. Na odcinku polityki zagranicznej zaznaczyły się poważne rozdzwinki z Francją. Był to okres okupacji Zagłębia Ruhry.

Wewnątrz rósł kryzys przemysłowy, wznagało się katastrofalne bezrobocie. Baldwin doszedł do przekonania, iż, by osiągnąć poprawę gospodarczą, należy sięgnąć do systemu protekcyjnego. Pomimo, iż konserwatyści domagali się niezwłocznego przeprowadzenia reformy celnej, premier nie zechciał tego uczynić bez specjalnego mandatu ze strony całego kraju. Rozpisane zostają wybory pod hasłem: Za lub przeciw reformie celnej. Konserwatyści przegrywają, do władzy doszedł rząd Labour Party. Rządy labourzystów nie trwa-

ją jednak długo. Ponowne wybory w końcu 1924 roku przyniosły socjalistom dotkliwą porażkę.

Baldwin po raz drugi wraca do władzy. Drugi gabinet Baldwina przetrwał co prawda do końca legislatury, ale żadnymi specjalnymi osiągnięciami nie mógł się pochwalić. Chyba tym, że Anglia staje się widownią olbrzymiego strajku powszechnego.

Trzeci gabinet Baldwina, znów odziedziczony po Mac Donaldzie, obfitował w najbardziej efektowne wydarzenia. Poważne przeobrażenia w Europie, przyjscie do władzy niemieckiego narodowego socjalizmu „zrywanie pęt Wersalu“ przez Hitlera, wreszcie wojna włosko-abisyńska i wojna domowa w Hiszpanii — wszystko to sprawiało, że polityka W. Brytanii stawała raz po raz „na cenzurowanym“. W tych ciężkich momentach Baldwin potrafił zachować spokój i wytrzymałość na ciosy — nieraz bardzo dotkliwe — na jakie bywał narażony prestiż W. Brytanii. „Baldwin milczy i... pali fajkę“ — a tymczasem dzieją się wielkie rzeczy!“ — drwiła opozycja.

Wreszcie przyszły najbardziej dramatyczne wydarzenia: konflikt z królem Edwardem VIII. W tej niezmiernie dramatycznej rozgrywce Baldwin zwyciężył szybko i definitywnie.

Wyrażany przez Baldwina zamiar usunięcia się z życia politycznego po koronacji Edwarda VIII, dochodzi do skutku. Tytuł hrabiowski, jaki otrzymuje obecnie jest tylko formalnością. Kiedyś, przed wiekami, istniał już podobno ród hrabiów Baldwinów.

Syn premiera, Oliver Baldwin, socjalista — bardzo nawet krańcowy — otrzyma tytuł „grzecznościowy“: będzie wicehrabią. Kto wie, czy dynastia wielkich politycznych rodów brytyjskich nie zostaną kiedyś wzbogacone nową osobistością, synem trzykrotnego premiera i człowieka, który... zmienił króla w Anglii.

Dni Stalina są policzone -- oświadcza Trocki

(Specjalna służba informac. „Now. Dzienika“)

Paryż, 28. 5. (J) Agencja „Radio“ donosi z Meksyka: Trocki przyjął ostatnio dziennikarzy, którym złożył następujące oświadczenie: „Poważne rysy w gmachu trzeciej międzynarodówki pogłębiają się coraz bardziej. W krótkim czasie cały gmach legnie w gruzach. Stalin wie

o tym doskonale i właśnie dlatego robi wszystko, co może, aby zniszczyć tzw. trockizm. Stalin napróżno jednak usiłuje dopiąć swego celu. JEGO DNI POLITYCZNE SĄ JUŻ POLICZONE“.

„Szkoda że tylko jednego“..

Adwokat Kowalski oskarżony o pochwalanie zbrodni W poniedziałek rozprawa w Łodzi

(Telefonem od naszego korespondenta)

Łódź 29. 5. (G) W nadchodzący poniedziałek, dnia 31 bm. w Sądzie Okręgowym w Łodzi odbędzie się sensacyjna rozprawa karna przeciw adw. Kazimierzowi Kowalskiemu, przewodniczącemu okręgu Stronnictwa Narodowego w Łodzi oraz byłemu radnemu Antoniemu Czernikowi również ze Str. Nar., oskarżonym z art. 151 kod. karn. o pochwalanie zbrodni.

Mianowicie, na burzliwym posiedzeniu Rady Miejskiej z dnia 28 stycznia rb. podczas przemówienia radnego Lewina w związku

z zabójstwem bp. Szymona Chelminera, radni adwokat Kowalski i Czernik wyrazili się m. in. „Jednego Żyda zabili! Szkoda, że tylko jednego!...“

Do aktu sprawy załączono stenogram z odbytego posiedzenia. Należy zaznaczyć, iż na posiedzeniu tym na galerii parterowej, obok drugiej łoży prawej dla korespondentów zamiejscowych, siedział krwawy zbir Jan Antczak, sprawca zamordowania b. p. Chelminera i Glicensztejna, skazany przed kilku dniami na 12 lat ciężkiego więzienia.

KRAKÓW - WCZORAJ I DZIŚ

Po ogłoszeniu wyroku śmierci skazaniec odzyskał mowę

Przed kilkoma dniami relacjonowaliśmy o sprawie Jerzego Wowroscha, dezertera-mordercy, który odpowiadał przed Sądem Wojskowym w Krakowie. Oskarżony o dezercję i zamordowanie obywatela niemieckiego został Wowrosch skazany na karę śmierci przez rozstrzelanie.

Przez cały czas rozprawy Wowrosch milczał i nie odpowiedział ani słowa. Lekarze biegli o-

kreślili to jako symulację, orzekając, że jest on umyślowo zdrowy.

Obecnie, po ogłoszeniu wyroku śmierci, Wowrosch zaczął mówić i zachowuje się normalnie. Oczekuje on w więzieniu na wynik rewizji procesu. obrońcy jego doręczono wczoraj wyrok śmierci i w przyszłym tygodniu wniesiona będzie rewizja do Sądu Najwyższego w Warszawie.

Chuligański napad w Podgórzu Aresztowanie dwóch sprawców

Ulica Rękawka w Podgórzu była widownią chuligańskiego napadu, którego ofiarą padł 48-letni talmudysta, Abraham Miller. W momencie gdy Miller przechodził ulicą, podeszło do niego dwóch osobników. Jeden z nich chwycił Millera za brodzie i uderzył go w pierś, natomiast drugi usiłował go kopnąć.

Zaalarmowani krzykami napadniętego, przechodnie pospieszyli mu z pomocą, ale sprawcy

zdołali zbiec. Zawiadomiona o wypadku policja, wdrożyła natychmiast energiczne dochodzenia, w wyniku których ujęto obu napastników.

Aresztowani zostali Stanisław Święchowicz, piekarz i Franciszek Kopera, czeladnik piekarski. Obu odtawiono do dyspozycji władz sądowych.

Robotnica wpadła do pieca cegielnianego Straszny wypadek i jego epilog przed sądem

Przed Sądem Okręgowym w Krakowie toczyła się w dniu dzisiejszym rozprawa z powództwa Heleny Fułat, robotnicy Kopalni „Jan Kanty” w Jaworznie, która uległa ciężkiemu wypadkowi przy pracy wskutek czego pozostała kaleką.

W dniu 17 lutego 1936 niosła Fułatowa wraz z drugą robotnicą glinę do pieca cegielnianego. Zejście do tego pieca prowadziło przez rusztowanie, urągające wymogom bezpieczeństwa, albowiem składało się z pojedynczych desek bez poręczy i bez jakichkolwiek zabezpieczeń.

W pewnym momencie robotnica, niosąca wraz z Fułatową skrzynkę z gliną, uderzyła przypadkowo paczką o filar cementowy, stojący na piecu cegielnianym i wpadła na piec, skutkiem czego Fułatowa straciła równowagę i spadła z wysokości około 3-ch metrów do pieca.

W wyniku tego wypadku doznała Fułatowa skomplikowanego złamania kości strzałkowej i kostki zewnętrznej lewej nogi, oraz ogólnych potłuczeń, ponadto zaś na skutek niezorganizowania służby bezpieczeństwa pozostawiono cięż-

ko ranną przez parę godzin na miejscu wypadku na polu, na silnym mrozie, w wyniku czego związało się u niej zapalenie płuc.

Skutki wypadku były dla Fułatowej tragiczne, albowiem złamaną nogę składano jej dwukrotnie w narkozie, zastosowano wyciąg połączony z przebijaniem drutem kości złamanej nogi, mimo to jednak młoda kobieta pozostała na całe życie kaleką, albowiem noga zrosła się wadliwie.

Na skutek tych wszystkich cierpień żąda powódka od Jaworznijskich Kopalń, aby zapłaciły jej odszkodowanie w kwocie 26.000 zł. oraz rentę.

Na rozprawie przesłuchani zostali w charakterze świadków kierownicy i pracownicy kopalni, którzy przyznali, że pomost po którym szła Fułatowa nie posiadał poręczy, natomiast taki sam pomost zrobiony po wypadku w bieżącym roku zaopatrzonej został już poręczami.

Sędzia odroczył rozprawę celem przeprowadzenia dalszych jeszcze dowodów. Powódkę zastępował adw. dr Bron. Frühling.

Pogrzeb dzielnego sapersa

Wczoraj w godzinach popołudniowych odbył się w Krakowie pogrzeb sapersa śp. Fr. Stachury, który niosąc pomoc dotkniętej powodzią ludności powiatu krak., zginął na posterunku. Wyprowadzenie zwłok nastąpiło z kaplicy wojskowej Szpitala Okr. Po odprawieniu modłów udekorował w imieniu Ministerstwa Spraw Wojsk. ppułk. Horak trumnę śp. sapersa Stachury brązowym Krzyżem Zasługi, po czym orszak pogrzebowy ruszył ku cmentarzowi wojskowemu. Za trumną uwieńczoną na lawecie postępowali ojciec, rodzeństwo, ciotka zmarłego, wicewojewoda dr Małaszyński w towarzystwie radcy Stankowskiego, ppłk. Horak, ppłk. Madeyski i wielu innych. Na trumnie dzielnego sapersa złożono wiele wieńców.

TEATR IM. J. SŁOWACKIEGO

Sobota: „Bolesław Śmiały”.

Niedziela: pop. „Cesarz Jones” - „Jeńcy”. — wiecz. „Dom osaczony”.

REPERTUAR KINOTEATRÓW:

ADRIA: Robinson Crusoe.

APOLLO: „Ramona” (Loretta Young, Don Ameche). ATLANTIC: „Niedokończona symfonia” (Marta Eggerth, Hans Jahray) i „Broadway Bill” (Warner Baxter, Myrna Loy).

BAGATELA: „Dzielnym kocha inaczej” (Barbara Stanwyck) oraz rewia p. t. „Wesołe dni Krakowa”.

DOM ŻOŁNIERZA: „Pod dwiema flagami”.

PROMIEŃ: „Zwyciężyły kobiety”.

STELLA: „Tajemnica Panny Brinx”

(Stępowski, Karcz).

SZTUKA: „Małżeństwo z miłości” (Myrna Loy, Warner Baxter).

UCIECHA: „Zbuntowana” (Kat. Hepburn i in.).

WANDA: „Jestem niewinny” (Silvia Sidney, Spencer Tracy).

groźonej pozycji, razem z LKS-em i Pogonią. Obecnie czeka ją starcie wręcz z drugim outsiderem — zespołem łódzkim.

Zrzucił pech, że właśnie teraz gra Garbarnia bez swych podpór — bez Pazurka i Wjłczkiewicza, którzy zostali kontuzjonowani i nie wystąpią przez kilka tygodni. Niemniej młodzi ich zastępcy zdali już egzamin na meczu z Warszawianką. To też należy się spodziewać, że nie zawiodą i na własnym terenie i jutro na boisku Garbarnia zdobędą na LKS-ie dwa wartościowe punkty.

Pozostaje jeszcze do omówienia mecz Warta — AKS w Poznaniu. Warta jest naturalnie faworytem, ale trwały zespół Amatorskiego sprawił już niejedną niespodziankę. A więc nie wiadomo, jak to będzie.

Wiadomości sportowe

Goście z Petach Tikwy zjeżdżają do Krakowa

A więc jednak nie ominie nas okazja ujżenia drużyny palestyńskiej. Nie doszedł niestety do skutku przyjazd „Amalu”, który z przyczyn od siebie niezależnych nie mógł stawić się na boisku. Ale mimo to będą Palestynicy.

Korzystając z przyjazdu do Polski najlepszej drużyny Związku „Makkabi” w Palestynie, a to „Makkabi” z Petach Tikwy, kierownictwo „Makkabi” krakowskiej porozumiało się natychmiast w sprawie przyjazdu tej drużyny do Krakowa.

Wczoraj wieczorem przeprowadzono rozmowę telefoniczną ze Lwowem i mecz definitywnie zakontraktowano. Palestynicy mają tournée już obsadzone, ale ułożyli go w ten sposób, że w poniedziałek rano przyjadą do Krakowa i po jednodniowym odpoczynku staną we wtorek do meczu z Makkabi. Mecz odbędzie się o godz. 6 pop.

Bilety zakupione na mecz „Amalu” zachowują ważność.

Jakie niespodzianki przyniesie niedziela ligowa?

Cracovia przeżywa w przededniu swego święta jubileuszowego ciężki tydzień. Za jednym zamachem — w ciągu siedmiu dni — wypadły piłkarzom Cracovii mecze z Wartą, Wisłą i Ruchem, trzema kandydatami do tronu mistrzowskiego.

Na razie wyszła Cracovia z tej próby obronną ręką. Wygrała z Wartą, na boisku Wisły wywalczyła cenny punkt. Teraz kolej na trzecią próbę, na stadionie w Wielkich Hajdukach.

Cracovia zdaje sobie sprawę z wagi tego meczu i dlatego szczególnie dokładnie rozważona została sprawa składu, jaki wystąpić ma przeciw Ruchowi. Najważniejszym punktem była natural-

nie kwestja prawego łącznika, gdzie wobec choroby Malczyka brak jest odpowiedniego zastępcy.

Zieliński na meczu z Wisłą nie wykazał należytych walorów, a Góra na pomocy nie wywołał uśmiechu zadowolenia na twarzach speców. I dlatego wraca obecnie Cracovia do niedawnej koncepcji. Znaczący to powrót Zuwały na prawą pomoc i start Góry na prawym łączniku.

W niemniej poważnej sytuacji znajduje się Garbarnia przed meczem z LKS-em. Nie chodzi tutaj wprawdzie o mistrzostwo, ale o stawkę może cenniejszą — utrzymanie się w lidze. Fatalnym zarządzeniem losu znalazła się Garbarnia na za-

Gracze Makkabi w reprezentacji Krakowa

W dniu jutrzejszym rozegrany zostanie w Krakowie międzymiastowy mecz piłki ręcznej (szczypiorniaka) Kraków — Śląsk. Oczywiście, że reprezentacja Krakowa oprze swój skład na najlepszej drużynie krakowskiej tj. Makkabi.

Kapitan związkowy wstawił do zespołu reprezentacyjnego graczy Makkabi — Rittermana Gustawa i Bronisława, Sonnenscheina i Portnoja.

Jędrzejowska wygrywa z Jacobs 6:3 i 6:4

Paryż, 29. 5. Jędrzejowska odniosła wspaniały sukces na turnieju o mistrzostwo Francji, wygrywając w ćwierćfinale z mistrzynią świata Helen Jacobs. Szczególną sensacją jest gładkie zwycięstwo Jędrzejowskiej, która pokonała przeciwniczkę w dwóch setach 6:3, 6:4.

W pierwszym secie Jędrzejowska prowadzi 3:1 i 5:2. Amerykanka zdobywa jeszcze gema, ale przegrywa niebawem seta.

W drugim secie Jacobs walczy zacięciem, ale umie tylko doprowadzić do 4:4, po tym Jędrzejowska wygrywa już gładko.

Wygrana Jędrzejowskiej wywołała olbrzymie poruszenie. W półfinale spotka się Jędrzejowska z Francuską — Mathieu.

Schacht o ofertach Hitlera

Berlin wciąż zerka w stronę Paryża i Londynu

Paryż, 29. 5. (A) Dr Schacht wyzyskuje każdą godzinę i każdą minutę swego pobytu w Paryżu. Nad Sekwaną dr Schacht albo składa wizyty i konferuje z ministrami, albo przemawia publicznie.

Otóż wystąpienia publiczne pozwalają przejrzeć zasłonę rozmów pojedynczych w gabinetach ministerialnych. O gatunku dyplomacji schachtowskiej najlepiej świadczy przemówienie jego wygłoszone dziś na bankiecie, wydanym przez Towarzystwo francusko-niemieckie, na którym przewodniczył wielki inwalida wojenny, niewidomy poseł prawniczy Scapini.

Dr Schacht oświadczył, że nie przygotował mowy na piśmie, gdyż pragnie przemawiać do Francuzów głosem serca i rozwiać zarzuty czynione Rzeszy hitlerowskiej. Zarzuca się jej, że zawsze czegoś żąda, lecz czy nie jest rzeczą arcynormalną, że to nie syci i bogaci żądają, lecz — biedni i pokrzywdzeni. Zarzuca się Niemcom autarkię gospodarczą, ale czy nie jest ona skutkiem odszkodowań, które Niemcy zmuszone były płacić aliantom i oddać im wszystkie zapasy swego złota i dewiz?... Zarzucając Niemcom, że wciąż czegoś żądają, zapomina się o tym co ofiarują. Otóż Hitler ofiarowuje wielką rzecz, a mianowicie pokój w Europie... Więcej jeszcze ofiarowuje powrót do Ligi Narodów, lecz pod warunkiem, że Liga nie będzie, jak dotychczas, trybunałem karnym, lecz tyl-

ko izbą doradczą, w której będzie można dyskutować swobodnie o ograniczeniu zbrojeń (sić) i o innych bolączkach ludzkości. Otóż tego rodzaju oferty nie są bagatelą. „Czy można w ogóle — woła dr Schacht — ofiarować cośkolwiek ponad to?” Prezes Reichsbanku zakończył aluzją do konieczności nawiązania dyskusji w sprawach kolonii, bez której tak czy owak się nie obejdzie.

Z okazji licznych wystąpień dr Schachta w Paryżu ciekawy artykuł zamieszcza dzisiejszy „In-

transigeant”, który twierdzi, że oś Rzym-Berlin jakoś nie popłaca, albowiem Berlin wciąż zerka w stronę Londynu i Paryża, gdy Rzym tymczasem nawołuje prezydenta Roosevelta, by zwołał jak najprędzej konferencję rozbrojeniową. Tak samo wszystkie kraje grawitujące dookoła osi Rzym-Berlin cierpią na niedostatek i nędzę, czyli, że całe przedsięwzięcie to jest wybitnie deficytowe. Przeciwnie oś Paryż-Londyn, jak również państwa skupione w bloku tym odznaczają się wysoką pomyślnością gospodarczą. Przedsięwzięcie to jest w pełni powodzenia i wypłaca sute dywidendy. Tym też tłumaczy się fakt — kończy „Intransigeant” — że Berlin szuka oparcia w prosperującym Londynie, a Rzym rzuca spojrzenie w stronę Waszyngtonu...

Zasadnicze porozumienie osiągnięte

Paryż, 29. 5. (A) Havas komunikuje, że po godzinnej rozmowie dra Schachta z premerem Blumem, która zakończyła się o godz. 18, osiągnięto zasadnicze porozumienie w sprawie zawarcia nowej konwencji handlowej pomiędzy Francją a Niemcami. Oficjalne podpisanie traktatu nastąpi mniej więcej za dwa tygodnie.

Ministerstwo handlu opublikowało następujący komunikat: Podczas rozmów dra Schachta z ministrem Bastidem zostały szczęśliwie przezwyciężone zasadnicze trudności, które stały na przeszkodzie zawarciu

układu gospodarczego pomiędzy Francją a Niemcami. Oba rządy z zadowoleniem oceniają fakt, że rozmowy które nastąpią celem uzgodnienia pewnych szczegółów i redakcji układu, winny doprowadzić w krótkim czasie do zawarcia traktatu, stwarzającego stałą podstawę dla stosunków gospodarczych i finansowych pomiędzy obu krajami. W tych warunkach układ turystyczny, którego zasady i sposób wprowadzenia w życie były przyjęte już 2 miesiące temu, wejdzie definitywnie w życie z dniem 1 czerwca.

Porażka polskich bokserów w Chicago

Chicago 29. 5. PAT. W bokserskim meczu międzykontynentalnym Europa - Ameryka Henryk Chmielewski przegrał z murzynem amerykańskim Al Wardlow'em na punkty po 3-ch rundach. Znaczna część publiczności wyrażała niezadowolone z orzeczenia sędziów.

W pierwszej rundzie Chmielewski znalazł się na deskach, lecz nie został wyliczony. W drugiej rundzie posłał na deski Wardlow'a

którego wyliczono do 9-ciu. W trzeciej rundzie obaj zawodnicy byli już bardzo zmęczeni, próbowali jednakże pokonać przeciwnika nokautem.

Aleksander Polus przegrał z murzynem amerykańskim Williamem Joyce'm. Joyce zwyciężył w zacieklej walce w 3-ciej rundzie. W pierwszej rundzie walczone dość łagodnie zaś począwszy od drugiej rundy Joyce miał lekką przewagę.

Nocna galopada słoni na ulicach miasteczka

Paryż, 29. 5. PAT. W miejscowości Lorient w południowej Francji na krótko przed przedstawieniem znajdującego się tam cyrku, wybuchł pożar w jednym z pobliskich domów. Dozorcy cyrku, ze względów ostrożności spuścili z uwięzi słonie, które spłoszone dymem, wydostały się na ulice i przez kilka godzin galopowały po ulicach miasteczka, nie czyniąc zresztą nikomu szkody. Dozorcy, po dłuższym pościgu, zdołali złapać zwierzęta i sprowadzić je z powrotem do cyrku.

Sacha Guitry oskarżony przez swą b. żonę

Paryż 29. 5. (A) Znana artystka teatrów paryskich Ivonne Primtemps wystąpiła przeciw swemu b. mężowi, znanemu również artyście dyrektorowi teatru i autorowi dramatycznego Sachy Guitry o odszkodowanie, do którego rości sobie pretensje z tytułu swego udziału w dochodach męża. Pomimo, że małżeństwo jej z Sachą Guitry zawsze było na zasadach t. zw. rozdziału majątkowego, p. Primtemps utrzymuje, że była współniczką w jego działalności filmowej i teatralnej.

jako przeszkody, niemożliwej do usunięcia. Wedle niego zdania, umysł mężczyzny i kobiety uzupełniają się wzajemnie. Nie ma między nimi rywalizacji. Zwłaszcza, gdy miłość stopniowo i nieznanie przeradza się z czasem w przyjaźń, jak to się zdarza zazwyczaj w szczęśliwych małżeństwach. Wtedy rodzi się jedno z najwspanialszych uczuć, na jakie może się zdobyć człowiek.

Czy należy być wiernym człowiekowi niegodnemu?

Istnieje na ten temat cudowny wiersz Kiplinga, który pozwolę sobie tutaj podać w prozaicznym skrócie:

— Spośród tysiąca ludzi dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć przejdzie obok nas obojętnie, gdyż każdy zajęty będzie swymi osobistymi sprawami i tylko jeden — ten tysięczny — gotów będzie poświęcić się dla nas całkowicie. Będzie nas mężniej popierał, niż brat i siostra. Pójdzie z nami na dno, gdy nie uda mu się nas uratować. Przebaczy nam nasze słabości i gdy dziewięćset dziewięćdziesiąt odwróci się od nas i opuści nas na zawsze, on jeden pozostanie przy nas, on jeden pójdzie z nami, choćby na szubienicę!

Jeżeli los uśmiechnie się do was i pozwoli wam spotkać tego jednego, niezastąpionego — złóżcie się z nim mocno stalowymi klamrami, pokochajcie go przywiążcie się do niego na całe życie i nie porzucajcie go nigdy!... Bo on jest nie do zastąpienia!..

Sąd rozpatrujący sprawę, doszedł do wniosku, że p. Primtemps nie była współniczką

handlową swego męża, uznał jednak że należy jej się odszkodowanie, ponieważ p. Guitry nie płacił jej za występy w swych sztukach i w swym teatrze. Sąd powołał ekspertów, którzy zajmą się ustaleniem wysokości odszkodowania.

Chciał zgładzić dwóch najpobożniejszych mieszkańców wsi

Lwów, 29. 5. (B) Ujawniono sensacyjne szczegóły usiłowanego zamachu morderczego. W wigilię Zielonych Świąt dokonał zamachu morderczego nieznaną sprawcą na osobie zamożnego kupca, Rennera, w Bortnikach pow. tłumackiego.

Skrytobójcza kula wpadła do mieszkania, gdzie znajdował się Renner i inni Żydzi, odprawiając modły świąteczne i raniła go ciężko. Ofiarę zamachu przewieziono do szpitala powszechnego w Stanisławowie, a policja wszczęła dochodzenia, w wyniku których ujawniła nieprawdopodobnie wprost szczegóły usiłowanego zabójstwa.

Jako sprawcę zamachu aresztowano Michała Hanakowskiego, mieszkańca Borku, zdradzającego od dłuższego czasu objawy choroby umysłowej.

Hanakowski, który co pewien czas ulegał atakom, zwrócił się przed kilkoma miesiącami do znanej w okolicy znachorki, Marii Chromejowej, prosząc o poradę. Wróżbiarka ta postawiła „diagnozę”, że Hanakowskiego opętał diabeł.

Na liczne prośby „pacjenta” poradziła mu jako

skuteczne leczenie pomoc stu pobożnych ludzi, która jedynie potrafi go wyswobodzić z mocy złego ducha.

Hanakowski diagnozą i radą wróżbiarki przejął się i traktując ją bardzo poważnie począł czynić starania o uzyskanie tej pomocy.

Kiedy jednak zwracał się do rozmaitych ludzi w tej sprawie, spotykając się ze zrozumiałym przyjęciem, uroił sobie, że właśnie po ludziach przychają na jego życie.

W głowie psychopaty powstał szaleńczy plan zgładzenia najpobożniejszych we wsi dwóch ludzi, za których uważał proboszcza ks. Balickiego i Żyda Rennera.

Z zamiarem tym zwierzył się bratu swemu, który jednak szaleńczego planu nie potraktował poważnie, tym bardziej, że chory nie posiadał broni.

W niewyjaśniony jednak sposób Hanakowski wbrew oczekiwaniom brata zaopatrzył się w nielegalny karabin, pochodzący z czasów wojny i krytycznego wieczoru udał się pod dom Rennera, gdzie targnął się na jego życie.

Zamordowali służącą dla zdobycia paszportu

Ryga 29. 5. PAT. Sąd wojenny skazał na karę śmierci przez powieszenie niejakiego Stanilewicza za zabicie jego żony na 10 lat ciężkie go więzienia za zamordowanie służącej. Celem tego morderstwa było zdobycie paszportu bez którego nie mogli wynająć mieszkania, ponieważ Stanilewicz ścigany był jako

dezterter i ukrywał się wraz z żoną w lesie.

Na podstawie tego paszportu Stanilewiczowa wynajęła mieszkanie, w którym ukrywał się nadal jej mąż. Trupa służącej z ciężarem u nóg znaleźli rybacy po dwóch miesiącach w jeziorze.

Kącik dla pań**Mężczyźni na czarnej liście**

(s) Tak jak kupcy między sobą układają czarną listę opornych i wcale nie płacących klientów, powinnyby i kobiety ułożyć czarną listę mężczyzn, którzy się zachowują wobec nich niestosownie. Na liście tej powinno znaleźć miejsce dwanaście typów męskich, a mianowicie:

1. Mężczyźni, którzy wychodząc z kobietą z teatru, rozpylają się w zachwycie nad pięknnością jakiejś aktorki.
2. Mężczyźni, którzy pozostawiają kobiecie wybór filmu, ale uważają za kiepski każdy film, który kobieta wybierze.
3. Mężczyźni, którzy chcą decydować, jakiego koloru kredki do ust ma używać kobieta, którzy w tańcu kładą wilgotną rękę na jej sukni, i ci którzy w tańcu zwykli mawiać: „Ach ta melodia przypomina mi...“ I poczynają wspominać stare dobre czasy, kiedy jej jeszcze wcale nie znali.
4. Mężczyźni, którzy za silnie ściskają dłoń.
5. Mężczyźni, którzy, jeśli rozmowa schodzi na poważne tory, przerywają: To może dla kobiet za oschłe, co pani sądzi o ostatnim filmie Greta Garbo? —
6. Mężczyźni, którzy twierdzą, że tylko oni znają i rozumieją prawdziwą przyjaźń i że piękna kobieta nigdy nie posiada szczerych przyjaciółek.
7. Mężczyźni, którzy przerywają swoje opowiadanie w środku, motywując, że nie mogą dalej opowiadać w obecności kobiet, dalej tacy, którzy po długim pełnym poważnych logicznych zwrotów wykładzie, dodają w końcu: pani tego i tak nie zrozumie.
8. Mężczyźni, którzy jeśli dostają kosza, twierdzą, że zimne kobiety cierpią na kompleksy.
9. Mężczyźni, którzy się szyczą tym, ile innych kobiet już kochali i którzy sądzą, że pani spędzi całe życie w domu, czekając na ich telefon.
10. Mężczyźni, którzy mówią kobiecie, że jest boska, a po tygodniu są jej niewierni.
11. Mężczyźni którzy w obecności jednej kobiety zachwycają się niezwykłą urodą drugiej.
12. W końcu-pijacy, brutale i w ogóle wszyscy ci, którzy się w Pani nie zakochają.

TO I OWO**Najbardziej nowoczesna szkoła**

Kensington — jedna z dzielnic Londynu — może się poszczycić posiadaniem od niedawna najbardziej nowoczesnej szkoły. Szkoła ta posiada własny kinematograf, który oddaje nieocenione usługi, ilustrując naukę geografii, botaniki i historii. Ale nie koniec na tym: przełożona tej szkoły dla pań urządziła w obrębie szkoły miłą mieszkanek, składającą się z trzech pokoi — ładnie umeblowanych, kuchni oraz łazienki. Na tym sympatycznym terenie doświadczalnym przysze młode gosposie zaznajamiają się zarówno ze sztuką prowadzenia domu jak i ze wszystkimi tajnikami sztuki kulinarnej.

Panienci, które uczą się w tej nowoczesnej szkole, będą umiały na pamięć nie tylko wszystkie daty koronacji królów angielskich, ale będą wiedziały jak się smaży befsztyki i gotuje kaszki dla dzieci.

Kopenhaga -- rajem dla kobiet

„Niema miejsca na nudę na świecie! Nasze towarzystwo ubezpieczeniowe podejmuje się zapewnić Wam szczęście. W opuszczeniu zwróćcie się do nas!“

Oto co można było wyczytać na barwnych afiszach, rozklejonych na ulicach stolicy Danii. Przechodnie zatrzymywali się bardzo zaciekawieni treścią tych obiecujących ogłoszeń. A ponieważ od czasów biblijnych córki Ewy grzeszą zawsze ciekawością, więc wkrótce wielki tłum kobiet szturmował lokal, którego adres podano na afiszach. Otrzymały tam takie informacje:

Od tej chwili każda młoda panna będzie się mogła ubezpieczyć od ryzyka — jakże groźnego — pozostania starą panną. W zamian za drobną miesięczną składkę zyskuje ona pewność zdobycia albo męża, albo pokaznego odszkodowania ze strony towarzystwa ubezpieczeń, wypłacone jej

**BOHATERKA NARODOWA
pod zarzutem potwornych zbrodni
Sensacyjny proces w stolicy Maroka**

Niezwykły proces rozpoczyna się w tych dniach w stolicy Maroka w Fezie.

Bohaterką tego procesu jest kobieta, która przed laty była rzeczywiście bohaterką, ale w walkach Maroka o wolność. Co wpłynęło na to, że piękna i dzielna Marokanka Mulay Hassan okazała się potworną sadystyczną zbrodniarką, nie wiadomo — może wyświetli to niedaleki proces. A oto, jak wyglądają jego kulisy.

Pewnego wrześniowego dnia r. 1936 gromadka dzieci, bawiąc się obok domu pięknej Mulay Hassan, natrafiła przypadkiem na kosz, w którym leżały poćwiartowane zwłoki kobiece. W kwadrans potem policja wkroczyła do domu Marokanki.

Tu dowiedziano się rzeczy straszliwych. Służący Mulay Hassan, Mahomet, zeznał, że zamordowana jest ofiarą jego pani, że Mulay Hassan miała dom zabaw i wciągała tam podstępnie piękne dziewczęta. Ostatnią jej ofiarą była ta właśnie dziewczyna imieniem Szeriffa. Szeriffa nie chciała usłuchać rozkazów Mulay Hassan i wówczas Mahomet na rozkaz swej pani zacisnął sznur na szyi nieszczęśliwej. Zbrodniarka własnoręcznie porąbała zwłoki i wystawiła je w koszyku na żer dzikim zwierzętom.

W czasie przesłuchiwania Mulay Hassan, która

przeczyła wszystkiemu, policja usłyszała jakieś tajemnicze skrobanie za ścianą.

Natrafiono na zamurowane drzwi, a za nimi znaleziono pięć żywych szkieletów. Były to cztery dziewczyny, od lat piętnastu do siedemnastu i jeden piętnastoletni chłopiec. Zbrodnicą Marokanka znalazła ich na ulicy w Meknes i namówiła, by poszli do niej służyć. Ale gdy znaleźli się w jej domu, chciała ich zmusić do nierządu. Gdy się temu sprzeciwili — wrzuciła ich do lochu i codziennie torturowała w wyrafinowany sposób.

Mulay Hassan twierdziła, że to wszystko nieprawda, że nikogo nie zabiła i że nie wiedziała o istnieniu czterech żywych istot w swym domu.

Mulay Hassan staje przed sądem w Fezie, oskarżona o potworne zbrodnie, a sprawa budzi tym większe zainteresowanie, że piękna Marokanka do ostatniej chwili uchodziła w pewnych kołach za bohaterkę narodową. Gdy przewożono ją do więzienia, tłum złożony z trzech tysięcy Arabów usiłował ją odbić.

Dalsze śledztwo policji wykazało, że w ciągu dwu ostatnich lat piętnaście młodych dziewcząt weszło do domu Mulay Hassan i zniknęło bez wieści.

**Tajemnice amerykańskiego
Strip-Tease**

NOWY JORK, w maju.

Pełen pruderii Nowy Jork, jest jednym z najmniej skromnych i cnotliwych miast. Czym są knajpy portowe morza Śródziemnego wobec „Strip Tease“ Broadwayu, przeciw którym wystąpił teraz z ostrą kampanią arcybiskup Stanów, i które, jeśli przejdzie projektowana przez biskupów ustawa, znikną z widowni. W rzeczywistości te varietes w liczbie dwudziestu kilku nie są niczym innym, jak przybytkami nagości i dreszczyków seksualnych. Bo właściwie cała akcja w tych varietes, polega na tym, że między dwoma skeczami pojawiają się kobiety o różnych figurach, w różnym wieku i różnych ras i narodowości, które nie mają żadnej innej funkcji poza — rozebraniem się na scenie. Te damy zjawiają się na scenie przybrane w wspaniałe płaszcze wieczorowe i fantazyjne kostiumy i poświęcają następne minuty, wyrefinowanej ceremonii rozbierania. Sala pełna widzów (i kilku kobiet w zapiętych pod szyję żakietach i monoklem w oku), dysze w gorączkowym oczekiwaniu, a w końcu, kiedy opada ostatni liść figowy, rozlega się niemilkący aplauz.

Te „Strip-Tease’y“ są niebezpiecznymi centralami gangsterizmu. Przed kilku tygodniami ustalono, że w jednym z takich „music-hallów“ prawie wszystkie girlsy były dawnymi mieszkankami więzienia dla kobiet, a jedna z nich, najpiękniejsza rudowłosa, znana jako „ruda Nelly“ walczyła mężnie w bandzie Dillingera i tylko dzięki szwankującym poszlakom nie została skazana na śmierć za podwójne morderstwo. Ona też starała się w więzieniu w Albany skierować kilka swoich towarzyszek niedoli do nowojorskich „Strip-Teasów“.

„Strip Tease“ jest dla wielu zaczątkiem kariery. Trzeba tylko posiadać silne ręce i miedziane czoło. Czytelnicy przypominają sobie zapewne historię młodego milionera Ewansa, syna fabrykanta gumy do żucia. Ewans spotkał w music-hallu, przepiękną i klasycznie zbudowaną Gwendolinę O’Duffy, zakochał się w niej na zabój i jeszcze tej

samej nocy poślubił. Rodzina wyrzekła się go, wydziedziczyła, Ewans otworzył wobec tego wraz z żoną mały bar w Hollywood. Ale bar nie miał powodzenia. Ekssynowie milionerów nie cieszą się wcale sympatiami sentymentalnej skądinąd publiczności. Piękna Gwendolina musi więc pomagać mężowi pozowaniem do aktów.

Poza tym odbywają się w tych varietes jeszcze inne „miłe“ rzeczy. Kwitnie przede wszystkim szantaż. Taki oszołomiony cocktailami i nagością finansista, po małym romansie z piękną girl, obiecuje jej małżeństwo, obiecuje zresztą wszystko, czego w danej chwili wymaga. Nazajutrz skarga o uwiedzenie i złamanie przyrzeczenia. Sprawa taka kończy się, zazwyczaj dość wysokim celem Raz tylko taka sprawa miała tragiczny finał. Pewna piękna Hiszpanka spróbowała tego samego tric ku wobec bogatego inżyniera Willimasa. Ale ten rano, po otrzeźwieniu, wpadł w taką wściekłość, że przywiązawszy dziewczynę nagą do ramy okiennej, silnymi rzemieniami, wywiesił ją dosłownie przed okno. A że było to w zimie i dziewczyna dopiero po kilku minutach uwolniona została przez personal hotelowy, — nabawiła się ciężkiego zapalenia płuc. Czek dla rodziny Hiszpanki, był tym razem bardzo wysoki. Poza tym musiał jeszcze inżynier ponieść koszty pogrzebu i ukarany został za ciężkie obrażenie ciała.

A na zakończenie jeden jasny obrazek z „Strip Tease“. Młoda studentka Ilona Codreanu, żyjąc w wielkim niedostatku, i nie mając innych źródeł dochodu, zarabiała na życie rozbierając się kilka razy wieczorem w „Strip Tease“. Przynajmniej odnalazł ją tam pewien człowiek, który szukał modelu na figurę reklamową. Dzisiaj za wysokim honorarium ozdabia piękna Ilona pudełka papierosów, tubki z pastą do zębów, a nawet pudełka z pastą do bucików. Zarabia dobrze i może spokojnie poświęcić się swoim dalszym studiom. Jest ona jedną z niewielu, którym „Strip Tease“ przyniósł szczęście.

w chwili, gdy ukończy lat czterdzieści. Duńczycy wpadli na genialny pomysł — choć

natury czysto materialnej — rozwiązania trudnego problemu kobiety samotnej.